

РЕШЕНИЕ

№ 2774

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 04.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7706** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Българска строително – инвестиционна компания” ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221021001631-091-001 / 28. 03. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП София, поправен с РА № П-22221022061044-003-001 / 08. 04. 2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, потвърден и изменен с Решение № 984 / 24. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – София.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Претендира разносните по делото. Не представя писмена защита, въпреки дадената възможност за това.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - София, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221021001631-020-001 от 18. 03. 2021 г., изменена със ЗВР № Р-22221021001631-020-002 / 17. 05. 2021 г. и ЗВР № Р-22221021001631-020-003 / 09. 06. 2021 г., всичките издадени от М. К., на длъжност

началник сектор „Ревизии“ - оправомощена със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП София, е възложено извършването на ревизия на „Българска строително – инвестиционна компания“ ЕООД, София, за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 05. 2019 г. – 31. 12. 2020 г. Ревизията е следвало да завърши до 18. 08. 2021 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221021001631-092-001 / 25. 11. 2021 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221021001631-091-001 / 28. 03. 2022 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на 05. 04. 2022 г. на електронен адрес на дружеството.

С РА № П-22221022061044-003-001 / 08. 04. 2022 г. е извършена поправка на очевидна фактическа грешка в издадения вече РА.

С жалба вх. № 53-03-1069 / 18. 04. 2022 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 984 / 24. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – София, оспорения РА е потвърден и частично изменен. Решението е връчено на 05. 07. 2022 г. на електронен адрес.

С жалба от 18. 07. 2022 г. по описа на АССГ, издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С оспорения в настоящото производство Ревизионен акт № Р-22221021001631-091-001 / 28. 03. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП София, поправен с РА № П-22221022061044-003-001 / 08. 04. 2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, потвърден и изменен с Решение № 984 / 24. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – София на жалбоподателя „Българска строително – инвестиционна компания“ /БСИК/ ЕООД, са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 153 717, 52 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 33 417,15 лв. по фактури издадени от „ГКР 2018“ ЕООД, „Виктория Груп 2019“ ЕООД, „Анекс Груп“ ЕООД, „Рестор ДБТ“ ЕООД, „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД и „Глобус Сървис“ ЕООД.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от „ГКР 2018“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на

3011 лв. по 3 бр. фактури на „ГКР 2018“ ЕООД за периода м. 05. и м. 06. 2019 г., с предмет: доставка на кабели, гофрирани тръби и бетон.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22221421062696-141-001 / 14. 06. 2021 г. (стр. 236 от адм. преписка), като по реда на чл. 32 от ДОПК е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, но такива не са представени.

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от фактурите, договор за СМР от 15. 05. 2019 г. и протоколи за извършени СМР.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, която съдът намира за компетентно изготвена и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и същите са заплатени.

В същото време, съобразно приложените актове за приемане на строителството, се касае за извършена тухлена зидария, но доставчика не е имал наети лица по време на действие на договора.

Съобразно посоченото от вещото лице, представена е справка за наети 6 лица на граждански договори, като тези лица са въз основа на договор за наем на работна ръка с „Гекер 2018“ ЕООД, но самия договор не е представен. От друга страна, „Гекер 2018“ ЕООД не е подавало справки по чл. 73 от ЗДДФЛ, а декларираните трудови договори са за длъжности, различни от посочените в справката.

В същото време, както беше посечено по-горе доставчика не е имал наети лица, поради което не става ясно кой е извършил дейностите. Видно е, че самия жалбоподател има основен предмет на дейност, свързан със строителството и ремонт, поради което не става ясно защо е възлагана тази дейност на трето лице.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

2. По отношение на доставките от „Виктория Груп 2019“ ЕООД.

С оспорения РА, е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 11 328,84 лв. по 2 фактури за м. 06. 2021 г., издадена от „Виктория Груп 2019“ ЕООД.

В хода на ревизията, на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения на електронен адрес, като такива не се представени, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22220221062700-141-001 / 18. 05. 2021 г. (стр. 252 от адм. преписка).

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от фактурите и два договора за СМР от 03.06.2019 г. за ремонт на офиси на бивша печатница „М. и за вътрешен ремонт и преустройство на офис площи на етажи 3 и 4 в сграда за обществено обслужване „В. 115“ в УПИ III-1, кв. 660, [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно

облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите. Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и подадените справки, но същите не са заплатени изцяло.

В същото време, за този месец дружеството е декларирало само един действащ трудов договор, като същият е за длъжността „шофьор на лекотоварен автомобил“.

На доставчика е извършена предходна проверка за установяване на факти и обстоятелства (стр. 597 от адм. преписка), при която е установено, че основната дейност на дружеството е търговия с части за автомобили и принадлежности, в т.ч. гуми, скоростни кутии и др., както и търговия с отработени катализатори. В дневниците му за продажби са отразени и доставки на отпадъци от черни и цветни метали /катализатори/. За проверявания период са декларирани покупки на електроника /IP камери, конвертори, ел. платки и др./, фолио, мебели, както и вътреобщностни придобивания на автомобилни гуми, катализатори, рециклирани авточасти.

При това положение не става ясно, кой е извършил ремонтите, още повече, че се касае за значителен обем на СМР. Видно от заключението на вещото лице (стр. 281 от делото), е описан подробно вида на работите, които са калкулирани и то само за един месец, като няма нито практическа, нито теоретична възможност същите да са извършени само от едно лице, още повече, че единият обект е в София, а другият във В.. Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

3. По отношение на доставките от „Анекс Груп“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 447,26 лв. по 4 фактури за м. 08.2019 г. и м. 10.2019 г., издадени от „Анекс Груп“ ЕООД.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22221021062677-141-001 / 14. 06. 2021 г. (стр. 258 от адм. преписка).

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от договор от 01.07.2019 г. за ремонт на офиси – бивша печатница М., [улица], [населено място], договор от 01.08.2019 г. за ремонт на ресторант на [улица], [населено място] и договор от 20.09.2019 г. за ремонт на офис - Убер, [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и подадените справки, но същите не са заплатени изцяло.

За периода от 01.07.2019 г. до 15.07.2019 г. „Анекс Груп“ ЕООД декларира три действащи трудови договори с лица, като същите са прекратени на 15.07.2019 г. След 15.07.2019 г. до датата на фактурата от 20.08.2019 г., дружеството няма действащи трудови договори.

От датата на сключване на третия договор - 20.09.2019 г. до 13.10.2019 г., доставчика

не разполага с кадрова обезпеченост, като дружеството подава уведомления за сключени трудови договори от 14.10.2019 г. за 6 лица.

По делото е разпитан като свидетел В. Х. – управител на „Анекс Груп“ ЕООД, който потвърждава, че дружеството е извършвало работи за дружеството жалбоподател.

В същото време, съдът не кредитира тези показания, тъй като същите не съответстват на останалия събран по делото доказателствен материал. Свидетелят сочи, че пред 2019 г. е имал 10-15 наети лица, но най-големия брой е 6 лица и то едва в края на 2019 г., когато повечето работи по договорите е следвало да е извършена, с оглед представените актове и издадените фактури. Свидетелят също сочи за два обекта, докато са представени 3 договора за СМР за различни обекти.

Освен това по договорите, строителните материали и съответната механизация са за сметка на изпълнителя, като няма доказателства „Анекс Груп“ ЕООД да е притежавал такава, включително транспортни средства, както и да доставял строителни материали за обектите.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

4. По отношение на доставките от „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 63101,09 лв. по 5 фактури за м. 11. 2019 г., м. 12. 2019 г., м. 01.2020 г., м.02.2020 г. и м. 03.2020 г., издадени от „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22220221071674-141-001 / 28. 06. 2021 г. (стр. 275 от адм. преписка).

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от договор от 21.10.2019 г. за ремонт на офис - Убер, [населено място]; договор от 07.01.2020 г. за ремонт на стаи - хотел С. П., [населено място]; договор от 10.02.2020 г. за изграждане на линия 3 на метро [населено място], етап II, [улица], кв. О. купел - Околовръстен път, първа обособена позиция - участък от км 11 + 941,33 до км 14 + 277,56 с дължина 2 336,23 м и две подземни метростанции и договор от 13.03.2020 г. за реставрация, преустройство, реконструкция с адаптация на сграда, ново допълващо застрояване и ново подземно застрояване в УПИ VIII-14, кв. 554, [улица], м. Център - зона А юг, р-н С., [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и подадените справки, но същите не са заплатени изцяло.

Вещото лице също така сочи, че дружеството не е имало лица на трудов договор, но са представени 12 бр. договори за наем на персонал, като наемодател е „Анекс Груп“ ЕООД – друг доставчик на жалбоподателя, за който по изложените по – горе мотиви съдът също намира, че не е разполагал със собствен персонал.

В същото време, ревизиращия екип е констатирани че е налице дублиране при описанието на предмета на договор за СМР от 13.03.2020 г. с „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД и договор за СМР от 30.07.2020 г. с „Глобус Сървиз“ ЕООД - ремонт на

[улица], като посочените ремонтни дейности са едни и същи.

Освен това, приложените актове за приемане на работата са подписани само от жалбоподателя, без да е положен подпис за изпълнителя, като освен това някои нямат и дата, от която да е видно, кога са извършени.

Следва също така да се отбележи, че на „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД е извършена ревизия за установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.10.2019 г. до 30.04.2020 г., като е издаден РА №Р-22220220005656-091-001/25.05.2021 г., който съобразно молба на ответника от 03.10.2022 г. (стр. 130) не е обжалван по административен ред и е влязъл в сила. Изрично в този РА (стр. 5 от същия, 163 от делото) се сочи, че макар и да са издадени фактури към „Българска строително – инвестиционна компания“ ЕООД, същите не доказват действително извършени облагаеми доставки. Доколкото задълженото лице не е извършило декларираните доставки, ревизиращия екип е определил данъчната основа в размер на нула лева.

По делото е разпитан като свидетел Е. С. – управител на „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД, който потвърждава, че дружеството е извършвало работи за дружеството жалбоподател.

В същото време, съдът не кредитира тези показания, тъй като същите не съответстват на останалия събран по делото доказателствен материал. Свидетелят сочи, че фирмата не е имала наети лица, а работата се е извършвала от подизпълнители, но това е в противоречие с представените договори за наемане на работна ръка, като освен това с влязъл в сила РА е прието липсата на реално осъществени доставки.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

5. По отношение на доставките от „Глобус Сървиз“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 21 088,76 лв. по 3 фактури за м. 08. 2020 г., м. 09.2020 г. и м. 10.2020 г., издадени от „Глобус Сървиз“ ЕООД.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22221721071690-141-001 / 28. 06. 2021 г. (стр. 292 от адм. преписка).

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от договор от СМР от 30.07.2020 г. за реставрация, преустройство, реконструкция с адаптация на сграда, ново допълващо застрояване и ново подземно застрояване в УПИ VIII-14, кв. 554, [улица], [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и подадените справки, но същите не са заплатени изцяло, като всъщност е заплатена една много малка част.

Действително за процесния период дружеството е декларирало 9 лица наети на трудов договор, но това отново не доказва реалността на доставките.

Както беше посочено по-горе има съвпадение на дейностите по договора за СМР на този доставчик и договора на „Ай Ти Тайърс Строй Груп“ ЕООД

Освен това на „Глобус Сървиз“ ЕООД е извършвана ревизия за установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.12.2020 г. до 31.03.2021 г., приключила с РА №Р-22221721002616-091-001/07.10.2021 г. Съгласно констатациите в издадения РД към горепосочения РА, органите по приходи са установили контакт с упълномощеното лице К. М.. Същият е представил писмена декларация, съгласно която адресът се ползва за пощенска кутия и няма документи в оригинал на „Глобус Сървиз“ ЕООД, свързани с извършените и получените от него доставки. Установено е, че данъчно задълженото лице е фактурирало облагаеми доставки, без такива да са реално извършени.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

6. По отношение на доставките от „Рестор ДБТ“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 922,73 лв. по 1 фактура за м. 12. 2020 г., издадена от „Рестор ДБТ“ ЕООД.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № П-22221321071684-141-001 / 14. 06. 2021 г. (стр. 309 от адм. преписка), като е установено, че управителят е починал и няма данни за вписан нов управител.

При това положение документи свързани с доставките са изискани от жалбоподателя, който е представил копие от договор от СМР от 01.12.2020 г. за рецепция, пасаж и тоалетни на „Евъртън България“ ЕООД, находящ се в Перформ Бизнес Център, пл. П. №2, [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесната фактура е отразена в счетоводните регистри и подадените справки, но няма данни същата да е заплатена.

Също така вещото лице, сочи, че няма подадени уведомления за наети лица в процесния период, въпреки че в РА е отразено наличието на 6 наети лица.

Предвид липсата на всякакви доказателства за лицата, които са извършили ремонтните дейности, липсата на данни за наличието на закупени и доставени материали за обекти, както и безспорно доказаното, че фактурата не е заплатена въобще, това отново не доказва реалността на доставките.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

7. По отношение на доставките от „Сити Груп 83“ ЕООД:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 8630 лв. по 8 фактури за м. 06. 2019 г., м. 07.2019 г. и м. 08.2019 г., издадени от „Сити Груп 83“ ЕООД.

От страна на жалбоподателя, са представени копие от договори за СМР от 08.06.2019 г., от 17. 07. 2019 г. и от 05. 08. 2019 г. на обект „Жилищна сграда с подземни гаражи“ в м. К. вада, [населено място].

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства, за извършването на услугите.

Съдът намира, че в рамките на настоящото производство отново не се доказва извършването на реални доставки от страна на този доставчик.

Видно от заключението на вещото лице, процесните фактури са отразени в счетоводните регистри и подадените справки, като същите са изцяло изплатени.

В същото време, фактурите издадени м. 08. 2019 г. са след дерегистрацията на доставчика по ЗДДС, което е станало на 19. 07. 2019 г.

Освен това, този доставчик не е имал нито едно наето лице но граждански или трудови договори за процесните периоди.

При това положение не става ясно кой е извършил работата, която очевидно не може се изпълни без наети лица.

Предвид изложеното, съдът намира, че не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките, поради което жалбата е неоснователна в тази част.

II. Относно начислен ДДС в размер на 3 520,50 лв. по фактури №01071933/01.07.2019 г., №01101924/01.10.2019 г. и №02012025/02.01.2020 г., всяка от които с данъчна основа от 5 867,49 лв., издадени от E.N. ACCESSION E.K., VIN №DE210201519 за ползване на лек автомобил P. C. T. S, рег. №S-GN 4444, рама №WP1ZZZ92ZELA85316 от страна на жалбоподателя.

В хода на ревизията „БСИК“ ЕООД сочи, че има договорни отношения за наем на горепосочения лек автомобил. Като наемател на автомобила за периодите от 01.04.2019 г. до 31.10.2019 г. се сочи E.N. ACCESSION E.K., VIN №DE210201519, а за периодите от 01.04.2020 г. до 31.01.2021 г. - UNEXPECTED FACILITY M. G., VIN №DE320442525. По процесните 3 фактури не е начислен ДДС, а по фактурите от UNEXPECTED FACILITY M. G. ДДС е начислен за м. 04.2021 г. с протоколи от 30.12.2020 г.

Фактурите от UNEXPECTED FACILITY M. G. и E.N. ACCESSION E.K. са издадени при една и съща фактическа обстановка и се отнасят за едно и също превозно средство. Независимо от това, по фактурите от E.N. ACCESSION E.K. данъкът не е начислен.

Органите по приходите са посочили, че не е налице краткосрочно отдаване под наем по смисъла на чл. 23, ал. 2 във връзка с ал. 3 от ЗДДС /за срок до 30 дни/ и не е приложим чл. 23, ал. 4 от ЗДДС, тъй като ревизирият субект има качеството на данъчно задължено лице за получените услуги – наем на автомобил. Приели са, че мястото на изпълнение се определя по общия ред на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, според който когато получателят е данъчно задължено лице, мястото на изпълнение на доставките на услуги е мястото, където е установен получателят, съответно където се намира постоянният му обект, ако услугата е предоставена на постоянен обект, находящ се на място, различно от мястото на установяване. Доколкото по горесцитираните 3 фактури, издадени от E.N. ACCESSION E.K. място на изпълнение е на територията на страната, с РА е начислен ДДС общо в размер на 3 520,50 лв. /по 1 173,50 лв. данък за всяка фактура/.

За доставките не е признато правото на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 5 от ЗДДС с довода, че са свързани с ползване на лек автомобил по смисъла на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС, като е посочено, че не са налице изключенията в чл. 70, ал. 2 от ЗДДС.

Жалбоподателят възразява срещу РА в тази част без да излага конкретни мотиви нито пред административния орган, нито в съдебното производство.

Доставките са с място на изпълнение на територията на страната, съгласно общото

правило по чл. 21, ал. 2 от ЗДДС и ДДС е изискуем от получателя по фактурите. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 5 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за поддръжката, ремонта, подобрието и експлоатацията на мотоциклети и леки автомобили по т. 4, включително за резервни части, комплектовка, горивни и смазочни материали.

Видно е, че в конкретния случай е ползван под наем автомобил, поради което правото на данъчен кредит следва да се ограничи съобразно горепосочената норма и жалбата е неоснователна и в тази си част.

С оглед направеното оспорване на документи от страна на процесуалния представител на ответника, по делото е изслушана и приета Съдебно-почеркова експертиза.

Видно от заключението на вещото лице А., подписите на някои от документите са положени от посочените лица, а други от документите или нямат подписи или представените копия са в лошо качество и не може да се извърши сравнение.

В същото време, тези документи са частни писмени документи, поради което могат да докажат единствено неизгодни за издателя си факти.

С оглед на това, съдът намира, че не са налице основания за изключване на някои документи от доказателствата по делото, тъй като същите не се ползват с материална доказателствена сила и същите ще се ценят в съвкупност с всички доказателства по делото.

В тази връзка, следва да се отбележи по отношение на всички доставчици, че същите не се намерени в хода на ревизията и същите следва да се определят, като липсващи търговци. Видно е, че голяма част от фактурите не са платени, един от доставчиците е регистриран по ЗДДС към момента на издаване на 4 от фактурите. Почти никой от доставчиците не разполага с нает персонал, а тези които имат такива са на длъжности, които не отговарят на извършваните СМР. В същото време се касае за множество строителни дейности, които няма как да се извършат без наличието на персонал и същият да е квалифициран в тази област. От друга страна, самият жалбоподател се занимава именно със строителна дейност и същият разполага с персонал, поради което не става ясно защо следва да възлага такава дейност на трети лица.

Видно е, че вещото лице не може да каже дали доставчиците са отразили издадените фактури в своето счетоводство, а за двама от доставчиците са налице издадени РА, с които са констатирани липсата на реално извършвани дейности.

Следва да се посочи също така, че по договорите за СМР, доставките следва да се извършат с материали и механизация на доставчика, като за нито един от тях няма данни да е разполагал с такава механизация, нито че е закупувал строителни материали и впоследствие ги е влагал в обектите. Няма данни за извършен транспорт, като освен това един от обектите е в [населено място]. Налице е дублиране на единия от договорите за СМР на двама от доставчиците. Представените актове за приемане на извършената работа или не са подписани, или пък липсва датата, от която да е видно кога е извършена дейността, а по други фактури въобще не са издавани такива актове. От друга страна, в подадената жалба се сочат мотивите на ревизиращия екип да не признае правото на данъчен кредит и изразено несъгласие с тях, без обаче да се сочат конкретни обстоятелства, които да опровергават тези изводи.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона.

Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В същото време изрично в РД се сочи, че наличието на предпоставките за възникване правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поражда право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС.

Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност, каквито не се представиха в хода на настоящото производство.

В случая независимо от позоваването в жалбата на практика на СЕС, безспорно е установено от органите по приходите, наличието на данъчна измама свързана с процесните доставки.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано и определено съобразно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Българска строително – инвестиционна компания” ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221021001631-091-001 / 28. 03. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП София, поправен с РА № П-22221022061044-003-001 / 08. 04. 2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, потвърден и изменен с Решение № 984 / 24. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – София, с който са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 153 717, 52 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 33 417,15 лв.

ОСЪЖДА „Българска строително – инвестиционна компания” ЕООД, [населено място], [улица], [жилищен адрес] ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и

данъчно – осигурителна практика” – София, [улица], юрисконсултско
възнаграждение в размер на 12 000 (дванадесет хиляди) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: